

SZOMBATHY BÁLINT

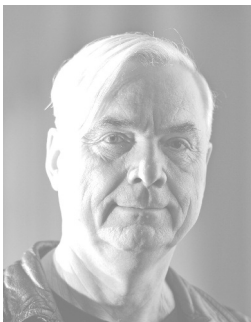
A graffititól a vászonképig

Ricz Géza munkáihoz

Ricz Géza 1980-ban született Szabadkán, majd Szegedre költözött, ahol 2011-ben diplomázott a Szegedi Tudományegyetem rajz–művészettörténet tanszékének képi ábrázolás szakán. Párhuzamosan foglalkozott táblakép- és murális festészettel, szociális érzékenysége folytán vonzották az urbánus művészet különféle leágazásai. Térbeli kifutását a graffiti hozta meg számára; alkotott szerte Európa nagyvárosaiban, de a helyi közegben, szülővárosában is ott hagyta festékszórójának nyomait. Tevékenységére 2009-ben figyeltem fel, amikor meghívtam a külhoni magyar képzőművészek budapesti biennáléjára, a Palme Házba, ahol az épület melletti terjedelmes kültéri felületen dolgozhatott. Akkor már alapítója és elnöke volt a szegedi Sub Art Kortárs Művészeti Egyesületnek, amely a városi környezetben tevékeny ifjú alkotókat tömörítette egybe.

Ricz kezdettől fogva nem úgy viszonyult a graffitihez, mint általában a névtelen „falfirkászok”, hanem a műfajba igyekezett bevinni a magas festészet standardjait. Murális festményeit aláírta, mintha csak vászonra alkotta volna őket, nyíltan vállalva a szerzőséget. Rövid idő alatt kialakult egyéni stílusát visszafojtott színhasználat, a fekete és a szürke kultiválása jellemezte, melyekkel drámai hangulatot teremtett, jelezve, magas fokú igényesség munkál benne. Képei legtöbbször lepusztult városi részleteket és azok lepukkant embereit idézték meg, az utca emberét tették meg főszereplőnek. „A street art térnyerése a kétezres évek elejének legizgalmasabb művészeti jelensége volt. Hatalmas energiák szabadultak fel, ahogy a fiatal művészek rájöttek, hogy az utca művészete egészen más is lehet, mint festékszóróval festett betűk. Rengeteg új technika és ötlet született. Ez a graffitiszcénában jelen lévő forradalmi hangulat rám is nagy hatással volt, és elkezdtem a saját technikai és formai eszköztáramat kiépíteni. Ezeket az eszközöket emeltem át később a vásznonakra, a festészetbe, amelyben a jövőmet látom” – nyilatkozta Ricz, aki festészeti munkálkodását újabban a régészeti feltárással hozza párhuzamba. A vásznon rétegzetten dolgozza fel a témát, külön is ügyelve a tartalmi szájak idő- és térbeli kiterjesztéseire. „Ezek a munkák mindig valamilyen személyes élmény feltáráására tesznek kísérletet, vagy egy számomra fontos fogalomnak állítanak emléket. Ez a feltárással azonban nem fotódokumentáció jellegű. Valós események, élmények, terek, mindennapi hatások kollázsszerű feldolgozása, bizonyos képi elemek

Szombathy Bálint

Ricz Géza

össze/szétrendezése, csonkítása/kiegészítése, átírása a saját képi nyelvemre, ezáltal a valóság súlyával láttamozott, ezen formájukban soha meg nem történt emlékek megörökítése történik meg a vásznanak” – teszi hozzá.

Ricz egyúttal annak a nemzedéknek a képviselője, aki egy roppant kiélezett társadalmi-politikai helyzetben érett felnőtté, tanúja volt Jugoszlávia megszűntének. Így szinte természetes, hogy a múlt eseményei és emlékei meghatározó szerepet játszanak művészetében. A művész hol termékeny nosztalgiával, hogy a kiábrándultság keserűségével viszonyul saját és mások történelméhez.

Gaz, 2011. Akril, vászon, 90 x 90 cm

